А таки здивувався, зчудувався раз старий Бористен.

Його хребтом проти течії надплило судно. Нічого б і дивного! Не одно ж судно носив він на своїх гордих хвилях! Та які люди в судні!? Досі все бачив він у суднах людей озброєних, грізних, у шкірах із хижих звірів, або в блискучій зброї. А тут?! Тут люди в звичайних мирних одягах із полотна та сукна! А всі так лагідно дивляться довкруги, неначе ввесь світ раді б пригорнути, неначе ввесь світ брат.

А вже оцей старець, мов голуб сивесенький! Із його очей така лагідність б'є, добрість така! Дивом дивувався старий Бористен, хоч уже стілки у своєму житті бачив.

Пливуть! Судно легегенько поре хвилі. А з уст сивоголового старця пливуть слова, пливуть, і ллються й ударяють об серця молодих і старших слухачів, що обсіли кругом чимале судно та слухають, слухають — мов найсолодшу музику ловлять слухом...

Ні, таких людей він, старий Бористен, ще досі не бачив! Вони хіба з неба зійшли, посланці сонечка ясного, світу його!

А воно, те сонечко, вже ось-ось за гори сідає...

Старець увірвав мову й дав знак рукою. Дужі веслярі взялися причалювати до берега.

— Тут заночуємо! — сказав старець, коли повисідали з судна. — Молодші подбають про сушник на багаття!

Подорожні витягли судно на берег, підперли. Один із подорожніх добув чималу черепяну посудину зі споду судна, молодь принесла з лісу сушник, розвела вогонь, принесла води, і кухарі поклали посудину на

багаття. Добули харчів із судна та стали готовити вечерю. Всі кругом обсіли багаття, щоб, поки вечеря буде готова, знову послухати старця.

Палкі, повні любови слова старця огрівали душі заслуханих, мов теплий вогонь скостенілі тіла в холодну ніч. Заслухалися всі, заслухався й праліс дрімливий. Заслухався й зачудувався, бо й він у своєму некороткому житті теж не бачив іще таких людей. Таких добрих, таких лагіддих, смирних таких! Хіба це янголи, а не люди!

А тимчасом на чисте синє небо вийшов блідолиций місяченько й облив увесь обрій дрижучим, срібним сяйвом. А за ним то тут, то там запалювалися ясні зірочки. Одна по одній. Щораз більше, щораз ясніше. Повітря, надихане пахощами квітів, пронизане чарівним сяйвом, немов хвилювало легесенько-легесенько й опянювало незримим чаром.

А кухарі зготовили вечерю. — Вечеря готова! — сказали.

Старець перестав говорити. Всі засіли кругом до спільної вечері. Пронеслася голосна спільна молитва.

Вечеряють.

Із недалекого лісу несеться вечірній щебет птиць, а тепленький легіт кидає пахощами перед себе, лоскоче. Срібні струї широкого Бористена легко хвилюють і тихо хлюпочуть об береги.

— Чарівний вечір, чарівна країна! — сказав хтось із гурту.

— Дивно, що досі не заселена! Вона мабуть зовсім безлюдна? — замітив якийсь юнак.

— Не зовсім безлюдна, — відповів старець — це ж Сарматія.

— А все ж таки ми майже не бачили тут осель — сказав попередній.

— Бо тут люди не живуть у домах, як у нас, а переносяться з місця на місце, де паші багато. Так бодай пишеться в грецьких та римських описах цих земель — поучував старець.

Вечеря скінчилася.

— Подякуємо Всевишньому, що дав нам підкріпитися, і підемо спочивати. Завтра скоросвіт у дальшу дорогу! — сказав старець.

По молитві розбили намет біля судна. Два поклалися таки в судно.

Позасипляли.

Коли стало світати, св. Андрій, апостол, підвівся й вийшов із намету. Небаром усе заметушилося. Звинули намет. Усе поховали на дні судна.

Старець звернувся до молоді:

— Хлопці, зрубайте цього дубчака та витешіть із нього гарного хреста.

Миттю дубчак повалився додолу. Ось і хрест готовий. Струнький, високий.

— Де маємо його вкопати? — спитали.

— Не тут! На найвищому верху! Підемо усі туди, — сказав св. Андрій Первозваний.

І кількох юнаків узяло хрест на рамена, і ідуть на вказану гору. За ними св. Андрій, а за ним усі. Співають побожну пісню.

Ранок чудовий! Із лісу несеться голосний спів пташок, цвіти блищать діямантами роси та пахощами шлються вгору, у відсвіжене ніччю повітря. Легкокрилий легіт колише головками квіток та травою й приваблює до них бджілки трудівниці й метелики пестрокрилі. А сонечко Боже виплило на ясний, синій небозвід і ярким промінням пронизує повітря та голубить голівки квіток, цілує листя дерев.

Вийшли на верх гори. Кладуть хрест на мураві, яму копають. Готова! Підіймають хрест, спускають доліщній кінець у яму, засипають землею.

Уже стоїть хрест. Струнький, високий. Перший хрест на горах над ревучим Бористеном! Розпростерті рамена немов благословять гарну, багату країну обабіч ріки.

Святий Андрій стає під хрестом. Лівою рукою опирається об нього, а праву підносить угору. Говорити буде...

Учні оточили його. Ясне проміння сонця падає на сиве волосся старця й неначе сяйвом оповиває його. Із старечого лиця, з очей його так і б'є святість і величність.

— Товариші й друзі, брати в Христі! Без нашої волі, та з волі Господньої занесла нас доля ось тут, у ці гарні околиці Сарматії безмежної. Воля Господня веліла нам ось тут на цьому місці заночувати. А тому вибрав Господь на нічліг для нас оце місце, щоб я міг із нього оповістити прийдешнє цього місця й усієї просторої землі цієї. Бачите оці гори?! На горах цих засяє благодать Божа, тут постане великий город, і церков багато буде в ньому на хвалу Господню. Нехай же хрест буде першим знаменем благословенства Господнього городові й землі цій гарній і багатій і народові, що построїть і украсить город.

Слова святого Андрія неслися широко й далеко, відзивалися в густому лісі зичним гомоном, здавалося, що й хвилі могутнього Бористена понесли його ген-ген далеко аж у море Гостинне...

Учні св. Андрія набожно слухали слова свого вчителя, а коли скінчив, усі в один голос заговорили:

— Амінь, амінь! Хай буде воля Господня! Усі зійшли до судна. За хвилину плило судно рікою проти течії.

Св. Андрій стояв посередині судна й довго ще стежив зором за хрестом на горі, що виднів ген далеко, осяяний сонячним промінням. І здавалося старцеві, що бачить під хрестом у сяйві білу стать Господа Христа, як благословить рукою довкруги. Старець не відривав очей від видіння.

Надійшла хмарка, закрила сонце, видіння зникло...

Старець опамятався й прошептав:

— О, щаслива земле, багата та гарна! Щоб тільки народ, що заживе тут, умів і хотів цінити дар цей Господній!